

**Informační leták
Kněžského bratrstva sv. Pia X.**

Draží věřící,

o neděli Quinquagesima, druhé po Devítníku, čteme epištolu z prvního listu sv. Pavla ke Korintským, tzv. velepíseň lásky. Láska dává formu všem ctnostem, bez lásky nemá žádná ctnost sílu milosti, je prázdnou, dutou ozvěnou naučených forem bez života. Sv. Pavel zde varuje před nábožnými formami, nábožností bez obalu. Bylo by falešné říci, že vnější formy nemají žádnou hodnotu, a že pokud se vyprázdní, je třeba je odvrhnout. Musíme se je naopak snažit naplnit, případně před tím popravit, pokud je na nich nějaká škoda. Chceme-li se z putýnky napít, musíme do ní nabrat vodu, případně ji nechat zatáhnout či utěsnit díru, a ne ji rozbít. Tím se nic nevyřeší. Ale jak často křesťané takto duchovně jednají. Vidíme chyby, nedokonalosti, chybějící obsah a odvrhujeme, zavrhuje. Láska je shovívavá, dokáže trpělivě pracovat na nápravě, modlit se a konat. V lásce se ptal sv. Pavel Korintských, zda má na ně přijít se slovem Božím, nebo s holí, miloval je, proto mu záleželo na jejich nápravě. Lhostejnost ke zlu není nikdy láska, lhostejnost k tomu, že bližní hřeší, uzavírá si cestu spásy, ostatním dává pohoršení, svádí je ke hříchu, to je chladnokrevný cynismus. Láska není změkčilá. Láska je mužná odhodlanost k dobru, odhodlanost otce hájit svoji rodinu, vést ji, pevnost křesťanské matky. O lásce hovoří sv. Pavel a Církev nám klade jeho slova před oči na začátku postního času. Rozjímáme o tom, co pravá láska je, co je někdy unáhlenost a nezřízenost, které vycházejí z lidské slabosti, ale hlavně, co je lhostejnost, změkčilost, rezignace, které jsou kouřem Satanovým, kterým chce křesťany přivést k netečnosti vůči Bohu, ke spásě a tak do hlubiny zavržení. Zkoumejme sami sebe, zkoumejme svoji věrnost poznané pravdě, zkoumejme svoji horlivost, zkoumejme, zda hřivny, které jsme díky našemu zakladateli Msgr. Lefebvrovi obdrželi, řádně užíváme. Ano, zkoumejme, zda opravdu milujeme dílo našeho zakladatele Msgr. Lefebvra, naše Kněžské bratrstvo, dílo, které je

dílem Církve, nebo zda chceme zároveň sedět na třech židlích, družít se s našimi odpůrci a nepřáteli zleva i zprava. Nestačí „chodit na Trident“. Tradiční římský ritus sloužili všichni koncilní otcové na II. vatikánském koncilu, ale jen málo jich milovalo Církev tak, že se dokázali pozvednout na její obranu proti liberálům, modernistům a komunistům, o jejichž vlivu a podílu na krizi Církve náš zakladatel hovořil a svědčil. Vše přemáhá láska, která nás sjednocuje s Kristem a s Jeho Církví. Láska je nerozlučitelně spjata s pravdou a upřímností. Láska Boží k nám se projevuje milosrdenstvím a přináší pravou radost: „Milosrdenství a pravda kráčí před tváří Tvou, Hospodine, blažený lid, jenž zná radost“, jak žalmista praví v Duchu Svatém v 88. žalmu.

Den poté, co jsem dopsal první část úvodníku, jsem 2. února cestou z Zaitzkofenu, kde jsem se účastnil nižších svěcení našeho bohoslovce abbé Marka Halámky, dostal tu úžasnou a radostnou zprávu, že 1. července budou biskupská svěcení. Je to pro nás důvod hluboké vděčnosti za vyslyšení modliteb, které jsme Bohu předkládali, mimo jiné i v Římě při loňské jubilejní pouti, a o něž nás náš generální představený žádal. Prosme, aby ho Bůh chránil ve všech protivenstvích, aby svojí milostí naplnil i nové kandidáty svěcení a skrze ně vyléval hojné milosti na všechny naše kněze a věřící. Prosme i za Svatého otce, aby mu toto svěcení bylo cestou k zamyšlení, příležitostí dojít ke světlu poznání hluboké církevní krize a jejich kořenů a k přijetí boje za její obnovu, nebo alespoň k otcovskému zamyšlení s pochopením pro důvody těchto svěcení. Svěcení biskupů je totiž především projevem lásky ke svěřeným duším a pastorační péče o ně. Křesťanská společenství, kněží i věřící, mají právo na svého biskupa, který je svědkem Evangelia a uděluje jim biskupovi vyhrazené svátosti. Biskupové Kněžského bratrstva jsou biskupové pouze světící, bez biskupské jurisdikce pro nějaké území a jsou tak především služebníky svátostí, jako světící biskupové v diecézích. Naše radost ze svěcení nových biskupů pramení z lásky k našemu Kněžskému bratrstvu,

že bude zajištěn do budoucnosti jeho svátostný život a tak hojně požehnaní pro svěřené duše. Radost z těchto biskupských svěcení je i znamením duchovního sjednocení se s Kněžským bratrstvem a jeho apoštolátem, projevem správně chápané lásky k Církvi a dílu našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra.

Našemu generálovi P. Pagliaranimu jsem jménem všech českých kněží a věřících za jeho rozhodnutí poděkoval a tím mu vyjádřil jednoznačnou podporu. Včera jsem obdržel přes jeho velké pracovní vytížení od něj osobně odpověď, že všem českým kněžím a věřícím děkuje.

S kněžským požehnáním
P. Tomáš Stritzko FSSPX

Sdělení generalátu FSSPX ze dne 2. února 2026

Dne 2. února 2026, na svátek Očišťování Panny Marie, veřejně oznámil P. Davide Pagliarani, generální představený Kněžského bratrstva sv. Pia X., během obřadu obláčky, který slavil v Mezinárodním semináři sv. faráře arského ve Flavigny-sur-Ozerain ve Francii své rozhodnutí pověřit biskupy Bratrstva, aby 1. července tohoto roku uskutečnili nová biskupská svěcení.

V srpnu loňského roku požádal o udělení audience u Svatého otce a současně mu sdělil své přání, aby mu mohl v synovské oddanosti vyložit současnou situaci Kněžského bratrstva sv. Pia X. Ve druhém dopise výslovně vyjádřil závažnou nutnost pro Bratrstvo zajistit pokračování služby jeho biskupů, kteří již téměř čtyřicet let cestují po světě, aby vyhověli potřebám mnoha věřících, kteří jsou oddaní tradici Církve a touží po tom, aby jim byly pro dobro jejich duší udělovány svátosti kněžského svěcení a biřmování.

Po dlouhém zvažování v modlitbě a poté, co v posledních dnech obdržel od Svatého stolce dopis, který v žádném případě neodpovídá na naše požadavky, P. Pagliarani za podpory jednomyslného názoru své Rady dospěl k přesvědčení, že objektivní stav vážné nouze, v níž se duše nacházejí, vyžaduje takové rozhodnutí.

Slova, která napsal 21. listopadu 2024 u příležitosti padesátého výročí historického prohlášení arcibiskupa Marcela Lefebvra, odrážejí více než kdy jindy jeho myšlenky a záměry:

„Pouze v Církvi všech dob a v její stálé tradici nacházíme záruku toho, že stojíme v pravdě, že ji nadále kážeme a jí sloužíme. [...]

Bratrstvo [sv. Pia X.] neusiluje v první řadě o své vlastní přežití; hledá především dobro celé Církve. Z tohoto důvodu je v nejvyšší míře dílem Církve, které s jedinečnou svobodou a silou přiměřeně reaguje na specifické potřeby naší nebyvale tragické doby.

Tento jediný cíl je naším cílem i dnes, stejně jako před padesáti lety: „Proto pokračujeme i nadále v díle vzdělávání kněží, bez jakékoli trpkosti, vzpoury a bez rozhořčení, přidržující se učitelského úřadu všech dob, a jsme přesvědčeni, že nemůžeme svaté katolické Církvi, papeži ani budoucím generacím prokázat žádnou větší službu“ (Msgr. Lefebvre, zásadní prohlášení z 21. listopadu 1974).“

V nejbližších dnech poskytnete generální představený doplňující vysvětlení ohledně současné situace a svého rozhodnutí.

„Nos cum Prole pia benedicat Virgo Maria.

S božským Dítěm, Máti, rač nám požehnání dáti.“

Menzingen, 2. února 2026

Biskupská svěcení jako výraz věrnosti Církvi a duším

Kázání P. Davida Pagliaraniho z 2. února 2026
v semináři sv. faráře arského ve Flavigny, Francie

Milí spolubratři, milí seminaristé, milé sestry a milí věřící,

jaká je to radost smět požehnat sutany dvaadvaceti nových seminaristů – v tento požehnaný den, kdy jde náš Pán poprvé do chrámu, ke svému oltáři, aby dal veřejným způsobem najevo odevzdání sebe sama, vlastního života: „Zde jsem, abych plnil Tvou vůli. – To je důvod, proč jsem se stal člověkem, a dnes se zjevuji.“ Takto dokonalé smýšlení našeho Pána musí mít, nakolik je to jen možné, i každý mladý muž, který chce zasvětit svůj život našemu Pánu, aby tak mohl jednoho dne vystoupat k oltáři.

Jak krásný je to příklad! Je to vzor, kterým se máme řídit po celý život. A děje se to v jednotě: v jednotě s Pannou Marií a s naším Pánem. Panna Marie, Neposkvrněná, vždy čistá Panna, se podřizuje obřadu očišťování v souladu s mojžíšským zákonem. Nikdy nebylo ani nebude tvora tak čistého jako nejblahoslavenější Panna, avšak z pokory se podřizuje tomuto obřadu. A přinášejí dvě holoubátka jako obětinu, jedno jako celopal a jedno jako smírnou oběť, a takto je očištěna. To byl obětní dar chudých.

Sám náš Pán je vykoupen, protože jako prvorozený náležel Bohu, a na základě malého obnosu pěti šekelů, pěti mincí, je vykoupen. On, jenž byl sám Vykupitelem a Cenou za naše vykoupení, přijímá to, že je vykoupen několika málo mincemi. Jaká to pokora! Přísně vzato nebyl povinen jít do Jeruzaléma a podrobit se tomuto obřadu. Židé, kteří bydleli daleko, toto mohli učinit prostřednictvím zplnomocnění. Avšak Svatá rodina chce z poslušnosti vyplnit zákon.

Jaký to velkolepý příklad! Již nyní se ukazuje náš Pán jako poslušný, poslušný až k smrti. Známe dokonalost jeho vnitřního postoje. Již nyní je

ochoten obětovat pro naše spasení vše, aby učinil zadost poslušnosti vůči svému Otci, aby vyplnil Jeho vůli. Již v kontextu tohoto dokonalého sebeobětování máme vzor kříže, utrpení.

Nemůžeme zůstat vůči našemu Pánu lhotejní

A v této scéně, jež je tak prostá a zdánlivě tak obvyklá, avšak v očích Božích tak jedinečná, neboť již zde započalo naše vykoupení – v této scéně se objevuje Simeon. Stařec se ujímá slova a jeho proslov sestává ze dvou protichůdných částí. Nejprve je to radost – radost, že vidí našeho Pána, že ho smí vzít na lokty. Radost, jež odpovídá touze, jež ho naplňovala až do onoho dne. „Spatřil jsem Ho, konečně jsem spatřil Vykupitele, Spásu Izraele, spatřil jsem Ho!“

Na věčnosti nebudeme dělat nic jiného než rozjímat to, na co patřil Simeon během těchto okamžiků ve svém náručí: Spásu, Vykupitele, který byl od věčnosti připraven božskou Prozřetelností. Vtělení bylo, pokud to tak lze říci, v mysli Boží určeno pro všechny národy – *ante faciem omnium populorum, lumen ad revelationem gentium*. On je jediný Zachránce, jenž byl darován a nabídnut všem národům a všem rasám bez rozdílu. Jaká to radost! Jak velká radost byla patrná v očích a ve slovech tohoto starce: hleděl na toto Světlo, jež bude učit pravdě, na jedinou Cestu ke spáse.

A nyní je tato Simeonova radost, toto světlo náhle přerušeno oznámením Matce Boží a svatému Josefovi. Simeon se na ně obrací, žehná jim a sděluje jim zcela jiným tónem něco – co samozřejmě souvisí s předcházejícím. Co jim konkrétně říká? Říká jim, že vykoupení se uskuteční skrze toto dítě – skrze utrpení, na kříži a skrze umučení. Toto dítě bude znamením, jemuž bude odpíráno. To je velmi pěkná definice našeho Pána. On je znamením, jemuž budou odpírati.

Co to znamená v poněkud modernější mluvě? Znamená to, že náš Pán nic neskrývá. On je znamením, jemuž se odpírá. Náš Pán potvrzuje pravdu. Zjevuje ji svými slovy a stvrzuje ji svými zázraky. Nabízí ji a říká jasně a zřetelně, že toto je jediná cesta ke spáse. Jiná neexistuje.

Proč to říká? Protože nemůže klamat duše. Nepřišel na tento svět, aby klamal duše. Přišel, aby je vykoupil. Zjevuje pravdu. Bude pronásledován. A i ti, kdo Ho budou následovat, budou znamením, jemuž bude odpíráno. Musíme se rozhodnout. Nemůžeme zůstat vůči našemu Pánu lhostejnými. Nemůžeme zůstat lhostejnými vůči své spáse. Kdo zůstane lhostejným, ten se již rozhodl pro jednu stranu. Kdo zůstane lhostejným, ten našeho Pána odmítl.

A Simeon to říká zcela jasně. Co říká ve svém proroctví? Říká: To všechno, tato zjevení našeho Pána v díle vykoupení, to vše se stane, aby se zjevila smýšlení mnohých srdcí. Co to znamená? V jakém smyslu vyjde najevo smýšlení lidských srdcí? – V tom smyslu, že totiž nikdo nemůže zůstat skutečně lhostejným vůči našemu Pánu. Každý se musí rozhodnout. To je znamení, jemuž bude odpíráno. A náš Pán sám jednoho dne řekne: „Kdo není se mnou, je proti mně. A kdo se mnou neshromáždí, ten rozptýluje.“

A toto vyjevení tajemství vykoupení, k němuž dojde skrze utrpení našeho Pána, bude doprovázeno dalším utrpením. Bůh chtěl, aby Matka Boží měla na tomto díle podíl. A aby úloha Matky Boží po boku našeho Pána byla ukázána lidem zároveň s úlohou našeho Pána. Simeon se obrací na Marii těmito slovy: „A tvou duši pronikne meč. Tvá duše bude proklána mečem.“ Jaké to tajemství se skrývá za oněmi slovy! Tajemství, jež můžeme odkrýt, tajemství, jež leží Církvi velmi na srdci. Je to tajemství spoluvykoupení, spojení Panny Marie s dílem našeho Pána.

Úloha Panny Marie v díle vykoupení

Nyní dobře chápeme, proč anděl od nejblahoslavenější Panny žádal souhlas, její „fiat“. Maria velmi dobře rozuměla tomu, co znamená stát se Matkou Boží, matkou trpícího Boha, vykupujícího Boha, trpícího Mesiáše, jak byl popsán ve Starém zákoně. A řekla: „Ano, přijímám. Jestliže je to vůle Boží, souhlasím.“ Bůh se stal člověkem za jedním zcela určitým účelem. A Panna Maria to věděla. Především toto přijímá. Ale proč?

Proč chtěl Bůh ve své božské moudrosti Pannu Marii tímto způsobem spojit s utrpením našeho Pána? Proč?

Protože náš Pán zachraňuje duše, avšak od každé jednotlivé duše vyžaduje součinnost. Od každého vyžaduje souhlas s vírou, jeho podíl na utrpení. A Panna Maria, jež byla již před početím uchráněna dědičného hříchu, byla v jistém smyslu nejdokonaleji vykoupeným stvořením – jedinečná, nikdy se jí nedotkl ani stín hříchu. A v souladu s tím vyžadoval Bůh od Panny Marie spolupůsobení na díle vykoupení, jež odpovídalo její svatosti. Jaké to tajemství! Je to hluboce křesťanská, hluboce katolická perspektiva nejblahoslavenější Panny Marie. Bůh si přeje spoluúčast svých tvorů a Pannu Marii učinil prototypem této spoluúčasti.

O tom nemůže být v protestantismu, který odmítá jakoukoli spoluúčast, ani řeč: je to pouze Bůh, který zachraňuje vyvolené. To je teologie Luthe-rova. A o co tedy usilují protestanti? Protože tato součinnost není potřeba, co protestanté logicky hledají? Zavrhnou zasněžený život, odříkání, mši, protože mše svatá je podle protestantského pojetí úsilím, lidskou spoluprací na díle, jež je pouze božské. Odmítají úctu ke svatým, protože podle nich člověk nepotřebuje přímělu, prostředníka. A především odmítají úctu k Matce Boží. To je strašné. To v jistém smyslu znamená zmar vykoupení tak, jak si je přál Bůh. Ale je to logické.

A musíme říci: Modernismus učinil na jiné úrovni, jiným způsobem totéž. Aniž by to popíral, modernismus toto všechno deformuje. Pod nevhodnou záminkou špatně chápaného kristocentrismu, tzn. falešného strachu, aby našemu Pánu nebylo upřeno jeho centrální postavení, redukuje modernismus to všechno, redukuje lidskou spoluúčast, lidské úsilí, umrtvování. Nikdo už nemá pochopení pro řeholní život, mše je chápána zcela jiným způsobem a Panna Maria rovněž. Je do jisté míry odsunuta stranou, zároveň s úlohou, již v díle vykoupení zaujímá – touto centrální úlohou. To je otřesné!

Když vlastníme nějaký krásný obraz, co uděláme, abychom jeho krásu zdůraznili? – Snažíme se najít rám, který by byl pro tento obraz dostatečně důstojný. A přesně to udělal Bůh s nejblahoslavenější Pannou. Překrásný obraz vykoupení je vložen do rámu spoluvykupitelské úlohy samotné Matky Boží. Jaká to moudrost! A nyní nám chtějí tvrdit, že je třeba tento rám odstranit, aby obraz neztratil na kráse, ale byl lépe a důstojněji oceněn.

Matka Boží doprovází našeho Pána v utrpení

Tříkrát doprovází nejblahoslavenější Panna našeho Pána do Jeruzaléma. Dnes, na svátek Uvedení Páně do chrámu, svátek Očišťování Panny Marie, podniká Panna Maria s Ježíšem první cestu do Jeruzaléma. Matka Boží Ho doprovází při dalších dvou příležitostech a tyto tři epizody jsou navzájem propojeny, leží na téže ose. Mají společného jmenovatele.

Dnes, při uvedení do chrámu, nabízí Ježíš Otcí veškeré své bytí. Jako dvanáctiletý – opět doprovázen nejblahoslavenější Pannou – nabídne Otcí svou moudrost. Potřetí to bude na Golgotě: Ježíše tehdy bude doprovázet jeho Matka, aby Otcí opět přinesl v oběť svůj vlastní život, své tělo a svou krev.

Co mají tyto tři tak odlišné epizody společného a proč je nejblahoslavenější Panna pokaždé u toho? Doprovází našeho Pána potřikrát v jeho bolestech a utrpení. Poprvé – dnes, 2. února – Simeon oznamuje: „Tvou duši pronikne meč.“ Dvanáctiletého Ježíše opět doprovází do chrámu. A znovu veliká bolest, již pocítila, když se ztratil. To je pro Marii nepředstavitelná zkouška. Potřetí Ho poznovu doprovází v jeho bolestech, v utrpení na Golgotu.

Ale proč musí pokaždé, když ho doprovází, při tom pociťovat bolest? Protože je Spoluvykupitelka, protože se důsledně podílí na utrpení našeho Pána. Přípravuje je spolu s naším Pánem: utrpení našeho Pána je i jejím utrpením. To je zcela zřejmé.

A co vyplývá z této pravdy, zapsané v Evangelii (není to žádný výmysl)? Jaký závěr z toho musíme vyvodit? Tento: Stejně jako je Maria po celý

život našeho Pána přítomna a následuje Ho v jeho utrpení – ve všem, co bylo přípravou na jeho utrpení a mělo k němu nějaký vztah –, je Maria důsledně i nadále společnicí našeho Pána. Rozděluje milosti, které jsou plodem jeho utrpení, jež bylo i jejím utrpením a na němž má ode dneška, od Simeonova proctví, podíl. Jak nesmírné tajemství se skrývá v tomto meči!

Tváří v tvář otázce našeho Pána při posledním soudu: Co jsi učinil mé Matce?

Poslední úvaha. Jak mohla Panna Maria svého Syna – takového Syna – obětovat? Pochopíme, že obětovala Bohu sebe sama, své bytí, své panenství. Avšak takového Syna? Jak Ho mohla obětovat? Tohoto Syna, panensky počatého, panensky narozeného, jehož byla jedinou matkou? Lidskou přirozenost měl náš Pán zcela od Panny Marie. Z jejího neposkvrněného těla a krve bylo vytvořeno lidství našeho Pána. Logicky je dokonalým Synem, kterému se klaní. Jak Ho mohla obětovat? Jak mohla říci „ano“? Ne jen: „Říkám ano, a zůstanu v Nazaretě“, nýbrž: „Říkám ano a budu Ho doprovázet, říkám ano z přesvědčení“. Jak to mohla udělat? Jak to lze vysvětlit?

Odpověď je zcela prostá: Udělala to z lásky k nám. To není žádný výmysl! To je Evangelium. Vzdáme se tohoto učení? Zapomeneme na meč, který proklál duši Panny Marie? Zapomeneme, co to znamená? Zapomeneme, co učinila Panna Maria u paty kříže? Zapomeneme na její úlohu Spoluvykupitelky? V žádném případě, je to naše víra. Je to jádro naší víry. Je to to nejcennější, co máme. V den soudu nám náš Pán ukáže své rány. Náš Pán, Soudce veškerého lidstva, nám ukáže své rány a každého z nás se otáže: „Co jsi učinil s mými ranami, co jsi učinil s mým utrpením? Hledal jsi útočiště v mém boku, anebo jsi dal přednost světu? Co jsi učinil s mou krví, prolitou na kříži? Co jsi učinil se svatou Eucharistií? Jak jsi naložil s mou milostí?“

A položí nám ještě poslední otázku: „Jak jsi naložil s mou Matkou? Nic jiného už jsem neměl, o všechno jsem byl oloupen, ode všech opuštěn,

už jsem neměl v těle ani kapku krve. Už jsem měl u sebe jen svou Matku – a ne jen tak nějakou matku, nýbrž matku, již jsem si připravil, neposkvrněnou Matku, Matku plnou milosti, Matku Boží. Připravil jsem ji pro sebe, abych se stal člověkem, abych mohl přijít na tento svět. Matku, která mě doprovázela od prvního uvedení do chrámu až na kříž. Nikdy mě v mém díle neopustila. Měl jsem již jen ji. A daroval jsem ji tobě, aby i v tvé duši nadále působila a utvářela mé rysy, něco, co mi bude tím či oním způsobem podobné. Daroval jsem ti svou Matku. Co jsi s mou Matkou učinil? Ve mně tě bez bolesti porodila do jeslí, obklopeného nebeskými zpěvy, v chudobě, ale bez bolesti; u paty kříže tě porodila. Co jsi s ní učinil? Kdy jsi ji opěvoval a ctil? Jednal jsi s ní opravdu jako s matkou?“

Nemůžeme se tomu vyhnout. To je otázka, kterou nám náš Pán položí. Můžeme se vzdát tohoto tak krásného učení? Tak hlubokého učení, jež nám v přebohaté míře ukazuje lásku našeho Pána k nám? Bojíme se snad, že nás Matka Boží, když s ní budeme jednat jako se Spoluvykupitelkou, jak si právem zaslouží, bude vzdalovat od tajemství vykoupení, v němž je zcela ponořena? Může nějaký křesťan mít vůbec takové obavy? Ne, to je nepřípustné! Může někdo klamat duše tímto způsobem? To je nepřípustné! Může někdo vzdalovat duše od Matky Boží, přestože její úloha nespočívá pouze v tom, že nás k našemu Pánu přivádí, nýbrž nadto v našich duších formuje našeho Pána Ježíše Krista? To je nepřípustné!

Biskupská svěcení – výraz věrnosti Církvi a duším

Jsme přesvědčeni, že je na čase pomýšlet na budoucnost Kněžského bratrstva sv. Pia X., na budoucnost všech duší, na něž nesmíme zapomenout, jež nesmíme opustit, a především na dobro, jež můžeme vykonat pro Církvi. A zde vyvstává otázka, kterou si již dlouho klademe a na niž snad dnes budeme muset odpovědět. Máme dále čekat, než budeme pomýšlet na biskupská svěcení? Čekali jsme, modlili jsme se, pozorovali, jak se vyvíjí situace v Církvi, žádali jsme o radu. Napsali jsme Svatému otcí,

abychom mu ve vší prostotě vyložili situaci Bratrstva, vysvětlili jeho potřeby a zároveň potvrdili Svatému otci jediný důvod naší existence, jímž je blaho nesmrtelných duší.

Napsali jsme Svatému otci: Svatý otče, máme jen jediný zájem, totiž učinit ze všech duší, jež se na nás obrací, právě děti římskokatolické Církve. Nikdy nebudeme sledovat jiný zájem a na tomto zájmu budeme vždy trvat. A blaho duší odpovídá blahu Církve. Církev se nenachází někde v oblacích. Církev existuje v duších. Jsou to duše, co utváří Církev. A pokud milujeme Církev, pak milujeme duše, usilujeme o jejich spásu a chceme učinit vše pro to, abychom jim nabídli prostředky ke spáse. Proto jsme Svatého otce prosili, aby tuto zcela zvláštní situaci Kněžského bratrstva pochopil a dal mu k dispozici prostředky, jež by umožnily pokračovat v tomto díle za situace, jež je zcela výjimečná – to uznáváme. Avšak toto dílo nemá – opakuji – jiný cíl než zachovat tradici pro dobro duší.

Tyto důvody však – jak se zdá – bohužel nikoho nezajímají a zdají se být nepřesvědčivé. Řekněme, že tyto důvody momentálně u Svatého stolce narazily na zavřené dveře. Je nám to moc líto. Ale co máme dělat? Máme duše opustit? Máme jim říct, že nakonec není potřeba, aby Bratrstvo ve svém díle pokračovalo? Koneckonců je všechno víceméně v pořádku – jinými slovy: v Církvi už neexistuje stav nouze, jenž by ospravedlňoval náš apoštolát a naši existenci a snahu Církvi pomoci (a ne ji provokovat, to nikdy!). Jsme tu, abychom Církvi sloužili. A Církvi sloužíme tím, že hlásáme víru a říkáme duším pravdu – a ne tím, že duším vykládáme bajky.

Můžeme snad duším tvrdit, že navzdory situaci je všechno v pořádku? Ne! To by znamenalo duše zradit. A zradit duše, to by znamenalo zradit Církev. To nemůžeme udělat. Proto se domníváme, že 1. červenec by mohl být dobrým, ba ideálním datem, neboť je to svátek Nejdražší Krve Páně. Je to svátek vykoupení. Nic jiného nás nezajímá. To nejdražší, co máme, je Krev našeho Pána, jež na kříži, na dřevě kříže vytéká z jeho

nohou. Jako první se jí klaněla u paty Kříže Matka Boží a my pokračujeme v tomto klanění i nadále u paty oltáře. To je to jediné, co nás zajímá, to jediné, co chceme předávat duším. Duše na to mají právo, není to žádné privilegium, duše na to mají právo. Nesmíme je opustit.

V následujících dnech vám jistě poskytneme další informace a vysvětlení. Je třeba dobře porozumět – proč. Je potřeba dobře pochopit dosah, to má zásadní význam. Zároveň však je potřeba tomu porozumět v modlitbě. Nestačí připravit na to rozum. Nestačí k tomu, řekl bych, apologetický, čistě apologetický přístup. Musíme připravit srdce, svá srdce, je to milost. Je to milost a my se musíme k té milosti pevně přimknout. Musíme dobrotivému Bohu vzdávat díky, musíme se připravit. Biskupská svěcení, ano! Nová biskupská svěcení – ne však Církvi navzdory, není to vzdor. Biskupská svěcení jako výraz věrnosti Církvi a duším.

Na závěr ještě poslední úvaha. Přebírám plnou zodpovědnost za toto rozhodnutí. Přijímám ji předně před Bohem, před nejblahoslavenější Pannou, před svatým Piem X., před papežem. Rád bych se ještě před 1. červencem s papežem setkal. Rád bych mu objasnil naše skutečné, hluboké záměry, rád bych, aby je pochopil, aby si byl jist naší láskou k Církvi. A přebírám tuto zodpovědnost samozřejmě před Církví. A před Bratrstvem, všemi členy Bratrstva a – ještě jednou to opakuji – přede všemi dušemi, jež se na nás tím či oním způsobem obracejí, nyní nás prosí o pomoc nebo to učiní v budoucnu – přede všemi dušemi, všemi těmi povoláními, jež nám Prozřetelnost poslala a nadále posílá. Přebírám tuto zodpovědnost i před těmito dušemi – před každou jednotlivou, vždyť jediná duše má nekonečnou cenu.

A v Církvi – na to nikdy nezapomeňte – je spása duší nejvyšším zákonem, zákonem, který je všem ostatním nadřazen. Ne klábosení je zákonem, ne synoda, ani ekumena, ani liturgické experimenty, ani nové ideje, ne nové způsoby evangelizace, nýbrž spása duší. To je nejvyšší zákon. A my máme – každý na svém místě – povinnost se tímto zákonem řídit a zcela se pro něj obětovat. Proč? – A tím se dostávám na konec: Dnes

nás totiž poučují Panna Maria a náš Pán o tom, že oni po celý svůj pozemský život nesledovali jiný zájem, jiný cíl než spásu duší. A jak bylo řečeno, tím či oním způsobem musí každý z nás v souladu se svými dary a svým postavením udělat vše, co je v jeho silách, musí přispět k tomu, aby zachránil svou vlastní duši a duše druhých. Amen.

**Přednáška Jeho Excelence arcibiskupa
Marcela Lefebvra z 24. října 1976
ve Friedrichshafenu u Bodamského jezera
ve veletržní hale I**
(před asi 10 000 posluchači
s navazující slavnou pontifikální mší svatou)

Moji milí přátelé!

Dámy a pánové!

Rád bych z celého srdce poděkoval všem těm, kteří uspořádali tuto akci. Plně s Vámi souhlasím a byl bych ochoten podepsat slova, která právě vyslovil zástupce výboru, který nás pozval. Rovněž bych rád řekl panu prezidentovi výboru, jenž odpověděl biskupům na jejich pastýřský list, že jsem též připraven podepsat odpověď, kterou adresoval biskupům, a že naprosto sdílím pocity, jimiž jsou naplněni členové tohoto výboru, který mne dnes pozval.

Nejzásadnější výčitka, která je nám činěna v dopise německých biskupů, je ta, že rozdělujeme, že narušujeme jednotu Církve, že máme blízko ke schismatu, že se protivíme římské Církvi. Myslím, že na tento útok vůči nám musím odpovědět toto: „V čem spočívá jednotu Církve? Jednota Církve spočívá v katolické víře, ve víře, kterou vyznáváme, která je vyznávána po dva tisíce let a která je jakoby zlatým písmem sepsána v katechismu Tridentského koncilu a ve všech katechismech, které stejně jako ten tridentský přesně předávají víru Církve. V této jednotě a jen v této jednotě lze nalézt katolickou Církev.“ Proto pokládám za důležité

také odpovědět: „Nemůžeme vyvolat žádné schisma, nemůžeme být proti římské Církvi, nemůžeme být proti nejvyššímu pastýři, ale jsme proti všem, kteří ničí Církev, proti všem, kteří způsobují schisma v Církvi, proti všem, kteří se od Církve vzdalují a kteří by chtěli, abychom se i my s nimi od ní vzdalovali.“

Obžalovávají nás i z toho, že katolickou víru správně nechápeme a považujeme ji za něco statického, za něco zkostnatělého a že jsme se zastavili u víry středověku. My ale opravdu věříme, že naše víra spočívá na Zjevení, kterého se nám dostalo skrze apoštoly, že Zjevení bylo ukončeno smrtí posledního apoštola a že je úkolem papeže, úkolem biskupů, aby nám toto zjevení předávali, aby nám předávali tento jim svěřený poklad víry. Říká to První vatikánský koncil: „Úkolem Svatého otce není přinášet nám nové pravdy, nýbrž předávat nám věrně a přesně svěřený poklad víry.“ To jsou slova papeže Pia IX. v jeho konstituci *Pastor aeternus*, v níž definuje papežskou neomylnost. Z toho důvodu je všechno v Církvi postaveno do služby víry, jak byla vždy vyznávána. Vše v Církvi, právo, zákonodárství, biskupská pravomoc, autorita papeže a biskupů, slouží naší katolické víře. A jestliže oni tento úkol neplní, když nám místo předávání skutečně katolické nauky předávají nauku, která již není katolickou naukou, která je naukou modernistickou, naukou liberální, potom neplní svou povinnost a nejsou skutečnými pastýři. A proto snažně prosíme Řím, proto prosíme kardinály, kteří jsou v Římě, proto prosíme biskupy ze všech diecézí, aby nám opravdu předávali víru všech dob, víru našich otců, víru apoštolů, víru všech, kteří jsou již mrtví, kteří prolili svou krev, aby tuto víru bránili.

Obviňují nás, že jsme pravičáci, obviňují nás, že jsme krajně pravicoví, obviňují nás, že dostáváme peníze ze Spojených států či od organizací, které jsou extrémně pravicově zaměřené. Obviňují nás ze všeho možného, chtěli by nám vyčítat, že provozujeme kult osobnosti, že já sám usiluji o vlastní zviditelnění, abych platil za velkého vůdce všech katolíků. Tolik nepravdivých tvrzení, zcela nepravdivých, naprosto nesprávných! Ale já si myslím, že naši protivníci, ti, kdo nejsou srozuměni s naším bojem za víru, se snaží odvést pozornost od skutečného problému

a velmi usilují o to, aby lidem namluvili, že máme jiné úmysly než obhajobu víry. Ale my nemáme jiný cíl, nemáme jiný úmysl než zachování katolické víry, a proto chceme k zachování katolické víry zachovat katolické kněžství. Proto provozují seminář, abych zachoval katolické kněžství. Proč zachovávat katolické kněžství? Aby se zachovala katolická mše, aby se zachovalo království našeho Pána Ježíše Krista. Věříme, že se království našeho Pána Ježíše Krista, kralování nad rodinami, kralování nad každým jednotlivcem může uskutečňovat jedinečně skrze pravou mši sv., autentickou mši, jak se v Církvi sloužila po dva tisíce let. Proto toužíme a chceme zachovat katolické kněžství a katolickou mši všech dob, aby náš Pán Ježíš Kristus kraloval nad našimi rodinami, nad každým z nás a nad celou naší společností.

A proto jsem řekl Svatému otci při audienci, kterou mi udělil před více než měsícem, toto: „Říkáte, že jsem vůdcem tradicionalistů. Ale to není pravda. Nejsem vůdcem tradicionalistů. Jsem jedním z miliónů katolíků, kteří už nemohou snášet ničení Církve, kteří už nemohou přijmout tento úpadek, toto sebeničení Církve, o němž jste Vy sám hovořil. Jsem jedním z těchto katolíků, jedním z těch, kteří se nacházejí na celém světě a kteří Vás snažně prosí, abyste se znovu zabýval tím, co se odehrálo v poslední periodě koncilu, aby opravdu nastal návrat k tradici. Proto Vás také prosíme o to, abyste nám alespoň dovolil modlit se tak, jak se modlili naši otcové, modlit se tak, jak jsme se modlili v mládí, a mši svatou slavit tak, jak jsme ji kdysi slavili.“ A musím přiznat, že jsem měl určitou naději, že papež vyslyší mou prosbu, když jsem mu řekl: „Svatý otče, Vy jste ten, kdo má v rukou řešení tohoto problému. Stačilo by říci biskupům jen slovo, aby nás s laskavostí přijali, nás, kteří se chceme modlit jako kdysi, kteří se chceme modlit ve mši, jaká byla dříve, se svátostmi z dřívějšíka, se stále platným katechismem. Prosíme Vás, abyste těm, kteří si to přejí, dal tuto možnost, když už jsme ve věku pluralismu, který ostatně nemilují. Ale v každém případě, když nyní máme dobu pluralismu, tak nám přece jen dopřejte tuto možnost.“ A Svatý otec mi to hned neodepřel. Byl by mi mohl říci: „Ó, to ne, nikdy, od nynějška jsou věci jinak a Vy nemáte právo pomýšlet na to, co bylo kdysi.“ Ale toto Svatý otec neřekl.

Naopak, Svätý otec mne ujistil, že o tom bude premýšľať, že se bude modlit, že se poradí s Římskou kurií. Vzhledem k tomu jsem odcházal z audience alespoň s velmi malou nadějí, že nám možná bude ze strany biskupů a od Říma prokázáno toto milosrdenství, toto pochopení. Ale bohužel byl dopis (z 11. října 1976), který jsem obdržel před osmi dny, absolutně negativní, naprostý protiklad jakéhokoliv vstřícnosti, jakéhokoliv dovolení. Úplné odmítnutí každé možnosti pokračovat v tradici. Byl jsem velice překvapen, ačkoliv jsem si mohl myslet, když řekl, že se bude radit, že ho jeho poradci odradí od jakéhokoliv otevření se tradici a budou trvat na tom, aby se držel všech reforem, které se provedly po Druhém vatikánském koncilu. Tento dopis byl v každém případě neuvěřitelný a nebylo možné ho přijmout. Nemůžeme přijmout věci, které jsou proti naší víře, které naši víru ničí.

A proto musíme i přes bolest, kterou při tom pociťujeme, říci našim biskupům a Římu, že to, co se od nás nyní požaduje, není v souladu s tím, co od nás požadovali papežovi předchůdci. To jsem ostatně již také řekl Svátému otci: „Rádi bychom zcela leželi u Vašich nohou, ve všem Vás následovali, ale jen se podívejte: směrnice, které vycházejí nyní po koncilu, směřují proti tomu, co učili samotní Vaši předchůdci. Musíme si tedy vybrat. Buď budeme následovat ve všem Vás a odvrátíme se od nauky Vašich předchůdců, anebo se musíme, byť jen v malé míře, odvrátit od Vás. A to je pro nás velmi závažný problém. Nemůžeme se zřítí všech Vašich předchůdců. Je naší povinností následovat to, co Církev učila po dva tisíce let.“

Jaké jsou důvody, pro které musíme zachovat pevný postoj ve víře? Existují v Církvě a v našich zemích opravdu závažné důvody, které nám dovolují tak silně dávat najevo naši pevnost vůči církevním autoritám? Stavět se proti církevním autoritám je vážná věc. Máme skutečně nezpochybnitelné pohyby, abychom dospěli až k tomuto postoji, který je velice náročný a bolestný? Přál bych si, aby dnes všichni biskupové Německa byli přítomni zde v tomto sále. Rád bych je vyhledal, navštívil je a řekl jim: „Moji drazí spolubratři v biskupském úřadu, podívejte se, co se děje ve Vašich kostelech, podívejte se, co dělají Vaši věřící, kteří již

téměř opouštějí Církev kvůli všemu tomu, co se odehrává v liturgii. Nestálo snad před velmi krátkou dobou v jedněch novinách jisté konstatování, konstatování, které muselo být pro německé biskupy velmi bolestné: o tři milióny německých praktikujících katolíků méně v průběhu těchto posledních let, a to kvůli liturgii, jak nám říká tento autor, který o tom napsal statistickou práci, že se totiž velká část německého obyvatelstva odvrací od Církve. Jak k tomu došlo? Biskupové by tím měli být znepokojeni. Teprve včera jsme viděli zase jeden katechismus s obrázkem, který je jakožto katechismus vskutku odporný. Člověk nechápe, jak mohou němečtí biskupové připustit, aby tento katechismus vyšel v Německu. A to hovořím jen o několika příkladech. Avšak mohli bychom ze všech zemí světa uvést bezpočet skutečností, které jsou naprosto zničující. Snímky, které byly nedávno zveřejněny v Belgii u příležitosti Dne misí v Bruselu, zobrazují skutečně odpuzující mše. To již nejsou katolické mše. A toto se veřejně prezentuje k přilákání lidí na výstavu o misích. Ale co si myslí biskupové, když dovolují, aby se takové věci děly? V Paříži před osmi dny vyšla pod záštitou pařížského arcibiskupa kardinála Martyho brožura, kterou napsal Jean Barraud pod vedením *Centre National de l'Action Catholique*, v níž se lze dočíst následující: „Je Eucharistie po konsekraci stále ještě chléb?“ – „Ano, je stále ještě chléb.“ – „Je náš Pán Ježíš Kristus v této Eucharistii tělesně přítomen?“ – „Ne, náš Pán Ježíš Kristus není v této Eucharistii přítomen.“ Zveřejněno pod záštitou pařížského arcibiskupa! Ale to je přece neslýchané, neskutečné! Oni pracují na zničení naší víry! A proto se musíme stavět proti tomu, navzdory veškeré bolesti, kterou při tom pocítujeme. Rádi bychom žili v plném společenství, v plném přátelství s biskupy a s Římem, ale tyto věci nemůžeme přijmout. Chci zmínit ještě něco. Když jsem byl letos v květnu na jedné cestě Spojenými státy, přijel jsem také do Houstonu. Ve svém „náboženském týdnu“ vyžadoval arcibiskup Joseph Anthony Fiorenza z Galvestonu-Houstonu ode všech dětí, které měly být biřmovány, tedy měly přijmout svátost biřmování, a od jejich rodičů, aby se odebrali na čtrnáct dní k rabínovi a na čtrnáct dní k protestantskému pastrovi, aby si poslechli výuku a seznámili se s naukou rabínů a protestantů. Pokud ne, bude jim biřmování odepřeno. Takže museli nejprve

strávit čtrnáct dní u rabína a čtrnáct dní u protestantského pastora, než mohli přijmout svátost biřmování!

Proto je pro nás těžké nemluvit o současném postoji římských úřadů. Neříkám „postoj Církve“, neboť věřím, že Církev je momentálně obsazena nepřáteli. Církev římská je obsazena. Do jakého stupně je obsazena, to je tajemství. Nechci hovořit o osobách, hovořím jen o faktech. Tato fakta známe. Víme, že existují vztahy mezi Vatikánem a Ruskem, sovětskou mocí, které nás už od koncilu vyvádějí z míry. Na koncilu již nechtěli odsoudit komunismus. Už se nechtějí stavět proti komunismu. Vím to naprosto přesně, poté, co jsem arcibiskupovi Felicimu přinesl 450 podpisů od biskupů, které byly odmítnuty. Více jsem se o tom následně dozvěděl z knihy jezuity P. Ulisse Floridiho. Ten vydal knihu s názvem *Mosca e Vaticano*, tedy *Moskva a Vatikán*. Kniha je napsána v anglickém jazyce a byla přeložena do italštiny. V ní odhaluje, co se v tomto ohledu odehrávalo na koncilu a co jsem sám tehdy nevěděl, když jsem s Excellencí Sigaudem, arcibiskupem z Diamantiny v Brazílii, přinesl arcibiskupovi Felicimu podpisy, které požadovaly odsouzení komunismu na koncilu. A tyto podpisy zmizely v nějakém šuplíku. Tvrdilo se, že nebyly předány zavčas, což nebyla pravda. Údajně se už nevědělo, kde jsou, a tak se odsouzení nekonalo. P. Floridi nám říká, že teprve od tohoto okamžiku přicházel arcibiskup Nikodim z Ruska, aby se účastnil zasedání koncilu, a že předtím Svatému stolci nedůvěřoval. Obával se, že Svatý stolec nedodrží slovo dané Moskvě, totiž to, že na koncilu neodsoudí komunismus. Avšak v tom okamžiku, kdy se nechalo zmizet podání od 450 biskupů, které požadovalo odsouzení komunismu, se již věřilo, že slib bude dodržen. A teprve poté vyhlásil arcibiskup Nikodim svou připravenost účastnit se koncilních zasedání. Všichni velice dobře víte, že pravoslavná církev je bohužel zcela v rukou sovětské vlády. To tedy ukazuje vůli Říma udržovat se Sověty přátelské vztahy a odmítnout odsouzení komunismu. A my jsme získali zkušenosti. Mohli jste také číst v novinách, jak probíhala konference v Helsinkách, na níž první projev pronesl arcibiskup Casaroli, jenž jedině z tohoto důvodu byl jmenován arcibiskupem, aby předsedal diplomatickému sboru v Helsinkách. Také to byl on, kdo helsinskou konferenci svou promluvou uzavřel. Jistě se nemýlíte

v tom, že helsinská konference znamenala vydání Evropy do rukou komunismu, nic více a nic méně. A proto nemůžeme přijmout tento druh oficiálních vztahů Svatého stolce ke komunismu. Ostatně následky toho v samotné Itálii brzy pocítíte. Dobře víte, že nyní jsou ve všech větších městech starosty komunisté, dokonce i starosta Říma. Starostou Říma je od nynějška komunista! A proč to všechno? Protože se Svatý stolec nechce postavit proti komunismu. Sice byly krátce před volbami nějaké protesty, ale příliš pozdě. Nestačilo pozvednout hlas teprve měsíc před volbami. Církev měla naopak vůči komunismu vyjádřit takový postoj, jako to učinil Pius XI., energicky, pevně, aby nás ochránila před největším nebezpečím, jaké jen Církev může ohrožovat. To není politická záležitost, když se takto vyjadřuji. Někteří mi říkají: „Ach, Excellence Lefebvre pronáší politické projevy.“ Ale tady se nejedná o politiku. Cožpak nevíme, že komunismus je zásadně zaměřen proti Bohu, zásadně je proti Bohu, zásadně je proti našemu Pánu Ježíši Kristu, proti království našeho Pána Ježíše Krista? Komunismus je škola ateismu, tvrdá škola se železnou rukou, která chce celý svět donutit zapomenout na Boha a již nesloužit Bohu, ale straně, komunistické straně. Není to tedy politika, co děláme. My naopak bráníme svou víru.

A musíme si být vědomi toho, že se po koncilu událo něco, co Italové nazývají „il compromesso storico“, historický kompromis. Po koncilu nastal historický kompromis mezi pravdou a omylem, mezi dobrem a zlem. Už nechtěli bojovat proti bludu, už se nesnažili jej odstranit v zájmu dobra, v zájmu blaha lidí, už nechtěli odstranit zlo, aby jej obrátili v dobro. Naopak se uplatnil kompromis. Takže bylo nutné si s omylem porozumět, porozumět si se zlem. A to na základě tohoto falešného eku-
menismu, z něhož povstal onen historický kompromis. Toto takřka cizoložné spojení, jak jsem to nazval již při kázání v Lille, mezi muži Církve – „muži Církve“, neříkám „Církví“ –, mezi muži Církve a světem. Chtěli od nynějška obejmout všechny, kdo se hlásí k bludu, ke všem bludům. Člověk by měl být od nynějška připraven k dialogu, jak říkají, ale k dialogu, který nás staví na stejný stupeň s těmi, kdo se nacházejí v omylu. Chtěli tedy pravdu postavit naroveň bludu, vyhradit pravdě i bludu stejná práva! To jsou věci, které jsou opravdu bídné a jsou to plody liberálníhoho

ducha. A tento liberalismus v současnosti ničí všechny naše dnešní instituce. To musíme pochopit a to vysvětluje celý momentální stav Církve, toto vyrovnání se s omylem. To se ukazuje například v duchu kolegiality, který se projevil na koncilu. Tento duch kolegiality není nic více a nic méně než demokratický duch, duch, který přiznává autoritu základně a který již nezná autoritu, která pochází od Boha. Autorita již nepochází od Boha, pochází od lidu, pochází ze základny a to působí, že v Církvi momentálně vládne stísněnost, nesmírně nezdravá atmosféra právě kvůli této autoritě, která už není vykonávána a která už nemůže být vykonávána papežem a biskupy, jak tomu bylo dříve. Papež a biskupové jsou zajatci synod a shromáždění. Sami biskupové to říkají, když s nimi o tom člověk mluví. Když je o něco poprosíte, odpovídají: „Ach, to se musím zeptat svého shromáždění, bez biskupské konference nemohu udělat nic.“ Biskupové už nejsou svobodní. A to absolutně protirečí božské ústavě Církve. Naprosto nesprávný duch, který je zcela v rozporu s dobrem Církve. Papež se nyní již neodvažuje něco říci biskupským konferencím. Svátý otec klesl až k bezvýznamnosti, protože se neodvažuje protestovat, když biskupská konference prohlásí něco, s čím nesouhlasí. Netroufá si postavit se biskupské konferenci. Biskupské konference přitom nejsou instituce, které založil náš Pán Ježíš Kristus. Já sám jsem založil čtyři biskupské konference. Nejsem a priori proti biskupským konferencím. Ale myslím si, že pro ně musí existovat velmi přesné a exaktní vymezení a stejně tak velmi přesné a exaktní ohraničení jejich pravomocí, aby se nestaly shromážděním, které nahrazuje pravomoc biskupů. A to všechno nám přinesl koncil a duch, který se uplatnil během koncilu.

Tento kompromis se ukazuje, jak jsem již předtím řekl, také v duchu onoho ekumenismu, který je nepravým ekumenismem, který je příčinou všech liturgických reforem a všech reforem seminářů. Chtěli uzavřít jistý druh kompromisu s protestanty. Říkám znovu: My máme velkou úctu k protestantům, kteří jsou zde přítomni. Nechceme projevovat žádné nepřátelství vůči protestantům. A já věřím, že praví protestanti si váží toho, když se katolíci pevně drží své pravé víry, své katolické víry. Také v Ženevě jsem měl příležitost pronést promluvu a protestantští pastoři, kteří byli mezi posluchači, mi blahopřáli a řekli mi: „Katolíci, kteří se drží své

víry, jsou nám milejší než takoví katolíci, kteří nám říkají: „Ale přece není žádný rozdíl mezi protestanty a katolíky. Všechno je přece stejné. Máme stejnou víru, máme stejný křest, máme stejné svátosti, máme stejný eucharistický kult.“ Tito protestanti říkají: „Takových lidí si vůbec nevážíme. Oni nás klamou, neboť velmi dobře víme, že toto není katolická víra, a máme strach z těchto katolíků, kteří se vzdávají své víry, kteří se nás snaží poučit, že mají protestantskou víru. Neboť jestliže se katolíci vzdají své tradice, jestliže se katolíci vzdají své víry, potom se možná i my postupně budeme vzdávat své protestantské víry, svého protestantského kultu.“ Takže skuteční protestanti jsou s plným pochopením na naší straně, jsou s těmi, kteří pevně zachovávají svou katolickou víru. A proto se nestydím tvrdit, že tento duch ekumenismu, který by chtěl nastolit právě jistý druh kompromisu, něco na způsob směsi katolické a protestantské nauky, vedl k tomu, že nám dopomohl k oné mši, která je z poloviny protestantská, z poloviny katolická, k dvojznačné mši. Člověk už přesně neví, co tato mše je. To stejné platí pro svátosti. Změnili Otčenáš, aby se modlili takřka tak, jako se modlí protestanti. Předepsali nám Otčenáš, který je napolo katolický a napolo protestantský. Všechno je smíšenina. Ale to právě není pravda, to není cesta pravdy. Na kompromisy tohoto druhu nemůžeme přistoupit.

To stejné platí například pro svobodné zednáře. Nyní se dělají se zednáři kompromisy. Měl jsem příležitost hovořit s jedním členem komise, jedné zvláštní komise zde v Německu, která byla vytvořena a pověřena Římem k prostudování otázky, jakým způsobem by mohli biskupové dovolit laikům náležet ke svobodným zednářům. Uskutečnily se tedy takové rozhovory. Považte jen tu skutečnost, že Řím vůbec zadává takový úkol, snad na žádost jistých německých biskupů, to je možné, ale nevím. Každopádně zde v Německu existuje komise, tak jako existuje i ve Spojených státech a v jiných zemích, která má stanovit, do jaké míry mohou být katoličtí laici členy zednářských lóží! To přece ale překračuje meze představitelného! Když víme, co je svobodné zednářství, když víme, že svobodní zednáři jsou z principu proti našemu Pánu Ježíši Kristu, proti království našeho Pána Ježíše Krista a proti vládě Církve, potom je jistě nepředstavitelné, že má být dovoleno, aby laici byli členy zednářských

lůží. To jsou věci, které opravdu přesahují naši představivost, když se přece papežové vyslovovali proti okultním sektám. Tito papežové nás před tajnými společnostmi varovali. A nyní zde má být jakýsi druh porozumění, nějaký kompromis s těmito lidmi, kteří jsou z principu proti Církvi a proti našemu Pánu Ježíši Kristu. Poprosím svého německého tlumočnicka, aby Vám přečetl několik řádek z koncilního textu *Gaudium et spes*, který ukazuje, jak již v průběhu koncilu měli někteří tyto myšlenky na jisté smíšení nauk, na spojení všech nauk světa s naukami Církve, principů světa s principy Církve.

(P. Klaus Wodsock předčítá z knihy K. Rahnera a H. Vorgrimmlera *Kleines Konzilskompendium*, Herder-Bücherei, svazek 270/71/72/73, strana 516; *Gaudium et spes*, 62, 6¹.)

„Ať tedy věřící žijí v co nejtěsnějším spojení s ostatními lidmi své doby a snaží se dokonale obeznámit s jejich způsoby myšlení a cítění, které se vyjadřují kulturou. Ať uvádějí v soulad poznatky nových věd a nauk i nejnovějších objevů s křesťanskou mravností a s křesťanským myšlením, aby náboženský život a mravní poctivost šly u nich ruku v ruce s vědeckým poznáním a s nepřetržitým rozvojem techniky; tím pak budou schopni posuzovat a vykládat všechny věci v plně křesťanském smyslu.“

A odtud pochází celé to zlo, kterým v současné době trpíme. Podávají nám otrávené ovoce, které již není skutečně katolické. Musíme proto vyznávat svou víru a naprosto odmítat plody, které nám už nezprostředkovávají pravou katolickou víru a milost našeho Pána Ježíše Krista. Mohou nás bít, mohou nás trestat, mohou nám působit všechno možné utrpení, svoji víru budeme hájit, bude-li to nezbytné, až do krve. Nebyli bychom v Církvi první, kdo prolil svou krev na obranu víry. Všichni mučedníci prolili svou krev, aby hájili svou víru. A proč, z jakého důvodu byl ukřižován sám náš Pán Ježíš Kristus? Z důvodu politického, protože se stavěl proti císaři. Protože náš Pán chtěl nastoupit na místo císaře, protože prohlásil, že je Bůh, a byl to jen císař, kdo platil za boha. A dnes je to stejné.

¹ Český překlad dle: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Kostelní Vydří (Karmelitánské nakladatelství) 2002, s. 236–237.

Také nás napadají a říkají nám: „Děláte politiku. Jste proti naší politice.“ Ano, protože chceme, aby náš Pán Ježíš Kristus byl Králem. A svět nechce, aby náš Pán Ježíš Kristus vládl. „Nolumus hunc regnare super nos.“ – „Nechceme, aby tento nad námi vládl.“ To provolává svět, který se nachází pod vlivem ďábla. Protože tedy chceme vládu našeho Pána Ježíše Krista, říkají nám: „Děláte politiku.“ A my bychom mohli skutečně také říci: „Ano, v jistém ohledu děláme politiku. Protože občanská společnost má tak velký vliv na naši rodinu, tak velký vliv na nás samotné, na naši duši, na spásu naší duše, chceme, aby celé prostředí, ve kterém žijeme, bylo podřízeno našemu Pánu Ježíši Kristu.“ Neříkáme snad v naší každodenní modlitbě, v Otčenáši: „Přijď království Tvé, buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi“? Ale chceme také, aby se to uskutečnilo? Dobře víme, že je to těžké. Víme, že musíme mnoho strpět. A přesto musíme mít neustále živé přání uspořádat všechno tak, aby náš Pán Ježíš Kristus kraloval nad naší osobou, nad naší rodinou, nad naší společností. To je cíl katolické Církve. Proto chceme zachovat oběť mše svaté. Na to totiž nezapomeňme, že náš Pán Ježíš Kristus vládne skrze svůj kříž. Náš Pán skrze svůj kříž zvítězil. On je Králem skrze svůj kříž. A jeho kříž, to je naše mše svatá. Kříž, to je katolická mše. Proto chceme katolickou mši svatou kvůli vládě našeho Pána Ježíše Krista. To je celý náš problém. Nemáme žádné jiné problémy. A myslím si, že tomu biskupové musí rozumět. Není možné, aby tomu nerozuměli, pokud ještě mají nějakého katolického ducha. Jestliže však již nechápou, že je to náš Pán Ježíš Kristus, kdo musí kralovat skrze svůj kříž, skrze svou mši, skrze své svátosti, skrze svůj katechismus, pak to již nejsou katolíci.

Již je čas skončit. Tuto promluvu bych nechtěl příliš protahovat. Ale my ji uzavřeme právě touto mši svatou. A budeme se modlit, modlit se za svatou Církev, ke které patříme, kterou reprezentujeme, jejímiž jsme nejoddanějšími dětmi, jejímiž jsme nanejvýš milujícími dětmi. Milujeme katolickou Církev, milujeme římskokatolickou Církev. Milujeme nejvyššího pastýře. Milujeme biskupy. Chceme s nimi žít. Ale oni se nesmějí vzdalovat od našeho Pána Ježíše Krista, nesmějí se vzdalovat od nauky Církve. To je právě to, o co je nyní prosíme: aby neupadli do schismatu. Stále volají: „Nedělejte schisma, nedělejte schisma!“ Ale nejsme

to my, kdo směřuje ke schismatu, naopak jsou to oni, kdo směřuje ke schismatu. Kéž jen Bůh dá, aby setrvali v katolické víře a nadále nás učili katolické víře. Za to se modleme. Modleme se za ně. Budeme se modlit za Církev a za všechny, kteří nevěří, aby jednoho dne věřili ve svatou katolickou Církev, v našeho Pána Ježíše Krista, v pravdu, kterou náš Pán Ježíš Kristus svěřil své Církvi, aby duše mohly být spaseny. Neboť to je dnes problém. Kolik duší jde do záhuby, zejména mladých lidí, mladé generace, které opouštějí Církev a už v nic nevěří, které zapomínají na našeho Pána Ježíše Krista! Chtěli bychom, aby tyto duše byly spaseny. To je náš cíl. Modleme se během této mše svaté s velkou zbožností, prosme našeho Pána, aby se ukázal jako Král, aby vládl jako Král nad Církví, aby kraloval světu, kraloval tak, jako kraluje v nebi. A vyprošujme si to obzvláště také od nejblahoslavenější Panny Marie, neboť ona je naše Matka, ona je naše Královna, ona je Královnou nebe. Prosme ji tak, jak jste to právě zcela správně udělali Vy, když jste se modlili růženec. Prosme nejblahoslavenější Pannu Marii, aby nám pomáhala zachránit Církev a zachránit duše.

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX v Brně na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie dne 8. prosince 2025

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící,

už v dnešním Introitu se praví: „S radostí budu plesati Pánu, neboť oblékl mne v roucho spasení.“ Panna Maria je od svého početí oblečena v roucho spasení, a to tím, že je ochráněna dědičného hříchu a naplněna milostmi, a patří tedy mezi spasené od počátku svého pozemského bytí, od svého početí. „Zdravas, milosti plná,“ zdraví archanděl Gabriel, protože Panna Maria je od počátku naplněna milostí posvěcující a dalšími milostmi v plnosti. Panna Maria je ta, která nestrávila žádný okamžik života, aniž by byla v přátelství s Bohem, aniž by byla v milosti Boží.

Panna Maria nebyla počata zázračným způsobem, nějakým nadpřirozeným způsobem, jako například Kristus, když byl počat v lůně Panny Marie z Ducha Svatého. U Panny Marie nic takového nebylo; byla počata stejně jako všichni ostatní lidé. A přesto toto početí bylo mimořádné a slavíme ho v dnešním svátku právě pro tu milost, kterou jí Bůh ochránil od dědičného hříchu. Kdyby byl Adam nezhřešil, měl by takto v milosti být počat každý člověk, bez poskvrny dědičného hříchu. Ale právě po dědičném hříchu byla takto počata pouze a výlučně Panna Maria. Ona je jediným člověkem, který byl počat tak, jak to bylo v Božím záměru při stvoření člověka. Člověk měl být od svého početí naplněn milostí Boží, milostí posvěcující. A jediné na Panně Marii se toto naplnilo. Samozřejmě můžeme říci: mimořádným způsobem, byla odzdobena mimořádnými milostmi, ale byla jediným člověkem, který byl od počátku naplněn Božím záměru při stvoření člověka. A tím je také Panna Maria archetypem vykoupeného člověka. Panna Maria se však neosvobodila sama z dědičného hříchu. Byla ochráněna od dědičného hříchu pro zásluhy oběti Kristovy. To je právě dogma, které nám praví, že každý člověk po dědičném hříchu podléhá vykoupení. Proto byly tak velké diskuse, jakým způsobem Panna Maria byla ochráněna dědičného hříchu. Proto Neposkvrněné Početí odmítal svatý Tomáš a mnozí říkali, že Panna Maria byla očištěna v okamžiku početí, těsně po početí a podobně. Ale Panna Maria byla vykoupěna, to Církev drží pevně i v oné dogmatizační bule, ale mimořádným způsobem, tím, že byla ochráněna pro zásluhy Kristovy. Na to přišel Don Scotus, který sloučil dogma o všeobecné nutnosti vykoupení s čistotou Panny Marie od počátku. Když Kristus proléval na Golgotě svou krev, proléval ji i pro vykoupení své Matky a Panna Maria si toho byla vědoma a i toto vědomí bylo bolestí Panny Marie pod křížem. Musíme si uvědomit, že Panna Maria věděla, že Kristus trpí a umírá i pro ni proto, aby byla počata bez poskvrny dědičného hříchu, aby byla ochráněna od dědičného hříchu, že toto bylo pro zásluhy Kristovy na kříži, i toto mimořádné vykoupení.

Panna Maria svým Fiat přivedla Vykupitele na svět a svým sjednocením se s Kristovým křížem jako Matka Bolestná dává svého Syna za Vykupitele světa, ona se sjednocuje s touto vykupitelskou vůlí jako Matka, která trpí smrtí Krista. Ale přesto je a zůstává první vykoupenou, první vykoupenou Kristovou krví. To je to velké tajemství milosti, ale také utrpení Kristova a utrpení Panny Marie pod křížem. Dnešní svátek je první velký svátek církevního roku a je to také první svátek mariánský v církevním roce. Slavíme ho mezi adventním voláním po Vykupiteli, které slyšíme v každých rorátech: „Otevři se, země, a vypuť Spasitele.“ A v Neposkrvněném početí Panny Marie se země skutečně otevřela a do hříšného světa vkročila vykoupená Panna Maria, aby se pro nás stala Matkou Vykupitele. Ona je tou Hvězdou jitřní, její početí oznamuje, že přichází vykoupení. Její početí už je prvním aktem vykoupení, protože ona jako první vykoupená tím, že byla ochráněna od dědičného hříchu, září jako denice jasná do hříšného světa, zatíženého dědičným hříchem.

Správné chápání dnešního svátku je klíčem k pravé úctě k Panně Marii, je to svátek, ze kterého vyrůstají všechny ostatní mariánské svátky. Je to tedy i svátek, který ukazuje sepětí Panny Marie s kněžstvím Kristovým. Pro zásluhy oběti Kristovy, kde je Kristus jediným knězem a jedinou obětí na Golgotě, je Panna Maria vykoupenou a stává se pak nejčistší a nejsvětější Pannou, Matkou Kristovou; takto vykoupená Panna Maria se stává Matkou Kristovou a tím i všech kněží, skrze něž Kristus přináší svoji oběť kříže jako oběť Církve ve mši svaté. To jsou ta nejhlubší tajemství naší víry. To je také krásná a hluboká symbolika, která dává hluboký smysl – rozhodnutí našeho zakladatele Msgr. Lefebvra, že členové Kněžského bratrstva sv. Pia X. budou přijímáni právě o tomto krásném svátku. Právě dnes byli přijímáni další bohoslovci za členy Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Proto prosme za naše kněze, za naše bohoslovce, za jejich věrnost, za jejich posvěcení, aby byla co nejvíce slavena oběť mše svaté náležitým způsobem, oběť mše svaté, která je i největší oslavou Matky Boží, bez poskrvny prvotního hříchu počaté. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a jeho božská Matka Panna Maria!

POŘAD BOHOSLUŽEB NA BŘEZEN–DUBEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

Všechny neděle	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
	– 10.00 – Mše sv. chorální
a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 3. (první pátek)	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 3. (sv. Tomáše Akvinského,
patrona křesťanských akademiků)	– 10.00 – Mše sv. chorální
10. 3.	– Mše sv. není
11. 3.	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
19. 3. (sv. Josefa)	– 18.00 – Mše sv. chorální
25. 3. (Zvěstování Panny Marie)	– 18.00 – Mše sv. chorální
26. 3.	– 18.00 – výroční requiem k úmrtí
Mmgr. Marcela Lefebvra
27. 3. (Sedmibolestné Panny Marie)	– 18.00 – Mše sv. chorální
29. 3. (Květná neděle)	– 10.00 – svěcení ratolestí
a Mše sv. chorální
(Mše sv. v 8.00 odpadá)
2. 4. (Zelený čtvrtek)	– 18.00 – Mše sv. a po ní rozjímání
v Getsemanské zahradě
3. 4. (Velký pátek)	– 9.00 – Jitřní hodinky
	– 17.00 – Bohoslužba Velkého pátku,
zakončená rozjímáním na Božím
hrobě do večera Bílé soboty
4. 4. (Bílá sobota)	– 18.00 – Bohoslužba Bílé soboty
a slavné Vzkříšení
5. 4. (Hod Boží velikonoční)	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
	– 10.00 – Mše sv. chorální
a svěcení pokrmů
6. 4. (Velikonoční pondělí)	– 10.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
25. 4. (Litanie většší)	– 7.15 – Prosebné procesí a Mše sv.
Ostatní dny	– 7.15 – Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
2. 4. (Zelený čtvrtek)	– 18.00 – Mše sv. a po ní rozjímání
v Getsemanské zahradě
3. 4. (Velký pátek)	– 17.00 – Bohoslužba Velkého pátku
4. 4. (Bílá sobota)	– 18.00 – Bohoslužba Bílé soboty
5. 4. (Hod Boží velikonoční)	– 10.00 – Mše sv. chorální
a svěcení pokrmů

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

1., 3. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
29. 3. (Květná neděle)	– 10.00 – svěcení ratolestí
a Mše sv. chorální

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
Sobota před druhou nedělí	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
29. 3. (Květná neděle)	– 10.00 – svěcení ratolestí
a Mše sv. chorální
5. 4. (Hod Boží velikonoční)	– 17.30 – Mše sv. chorální
a svěcení pokrmů
6. 4. (Velikonoční pondělí)	– 9.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

Rekolekce pro muže, ženy a mládež

<u>Čtvrtek 26. 3.:</u>	16.00 mše sv.
	17.00 přednáška s rozjímáním zakončeným bolestným růžencem
<u>Pátek 27. 3.:</u>	8.00 mše sv.
	8.45 snídaně
	9.30 přednáška s rozjímáním

- 11.00 přednáška s rozjímáním
- 12.00 oběd
- 14.00 přednáška s rozjímáním, uctívání ostatků sv. Kříže
- 16.00 přednáška s rozjímáním
- 17.30 křížová cesta

- Sobota 28. 3.:
- 8.00 mše sv.
 - 8.45 snídaně
 - 9.30 přednáška
 - 11.00 přednáška
 - 12.00 oběd
 - 13.00 vystavení Nejsv. Svátosti, čas pro sv. zpověď
 - 16.00 promluva v kapli a závěrečné požehnání

Na rekolekce není třeba se hlásit předem. Není možnost ubytování. Jídlo si obstarává každý sám, je možno využít jídelnu včetně přípravy teplých nápojů.

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

- 2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
- 1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
- 29. 3. (Květná neděle) – 17.30 – svěcení ratolestí
a Mše sv. chorální

ŽĎÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

- 1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
- Sobota před 1. nedělí v měsíci – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
- 2. 4. (Zelený čtvrtek) – 18.00 – Mše sv. a po ní rozjímání
v Getsemanské zahradě
- 4. 4. – Mše sv. není
- 5. 4. (Hod Boží velikonoční) – 17.30 – Mše sv. chorální
a svěcení pokrmů
- 6. 4. (Velikonoční pondělí) – 10.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

12. 3. a 16. 4.

– 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

*Kaple sv. Marcela, papeže a mučedníka,
Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50*

1. neděle v měsíci

– 10.00 – Mše sv. chorální

Ostatní neděle

– 17.30 – Mše sv. chorální

2. 4. (Zelený čtvrtek)

– 18.00 – Mše sv. chorální

3. 4. (Velký pátek)

– 11.00 – Křížová cesta

5. 4. (Hod Boží velikonoční)

– 17.30 – Mše sv. chorální

a svěcení pokrmů

6. 4. (Velikonoční pondělí)

– 10.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci

– 17.30 – Mše sv. chorální

2., 4. a 5. neděle v měsíci

– 10.00 – Mše sv. chorální

5. 4. (Hod Boží velikonoční)

– 10.00 – Mše sv. chorální

a svěcení pokrmů

JABLONEC NAD NISOU

Kaple sv. Davida, krále, Anenské nám. 3/4

3. neděle v měsíci

– 10.00 – Mše sv. chorální

Sobota před 2., 4. a 5. nedělí

– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

*Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X.
Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.*